

Sygn. akt IV CSK 572/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Usług Specjalistycznych "T." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko Spółce Celowej (...) Centrum Sportowo-Rekreacyjnemu

"A." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 kwietnia 2019 r., sygn. akt V AGa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w

którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powodowe Przedsiębiorstwo Usług Specjalistycznych „T.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 kwietnia 2019 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżący podniósł, że istnieje potrzeba wykładni art. 647¹ k.c., na którego tle występują rozbieżności w orzecznictwie dotyczące tego, czy przy zgodzie czynnej wyrażonej w sposób dorozumiany inwestor powinien otrzymać umowę łączącą wykonawcę z podwykonawcą (jej ostateczną treść uzgodnioną i podpisana przez strony) celem uzyskania przez inwestora szczegółowej wiedzy o jej postanowieniach, czy też wystarczająca jest wiedza inwestora dotycząca osoby podwykonawcy oraz zakresu rzeczowego robót powierzonych podwykonawcy.

Według skarżącej występują także rozbieżności oraz wątpliwości dotyczące tego, czy inwestor może wyrazić zgodę na zawarcie umowy podwykonawczej po wykonaniu umowy głównej.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy uwzględnić, że zgodnie z przyjmowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, nie publ.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów uzasadniających wystąpienie w sprawie tak rozumianej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przede wszystkim należy uwzględnić, iż kwestia zgody inwestora na zawarcie umowy z podwykonawcą a zwłaszcza warunków jakie muszą być spełnione aby inwestor odpowiadał solidarnie z wykonawcą za wypłatę wynagrodzenia podwykonawcy za wykonane roboty budowlane była wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. między innymi wyroki z dnia 18 lutego 2016 r., II CSK 215/15, z dnia 8 lutego 2019 r., I CSK 801/17, nie publ., uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 296/08, OSNC, nr 11, poz. 121). Jednocześnie skarżąca spółka w tej samej części skargi kasacyjnej nie przytoczyła żadnego orzeczenia potwierdzającego występowanie rozbieżności we wskazanym w skardze zakresie. Z kolei orzeczenia przytoczone przez skarżącą dotyczące dopuszczalności zgody inwestora post faktum wskazują, iż stanowisko Sądu Najwyższego w tej kwestii jest jednolite. W zgodzie z tym stanowiskiem Sady rozwały, czy w przedmiotowej sprawie doszło następcej zgody.

W posumowaniu trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art.

398⁹ § 1 i 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

jw